

*School for Teachers
Училище за учители*

ДЕЦАТА НЕВИНАГИ ПОМНЯТ ТОВА, НА КОЕТО ГИ УЧИТЕ, НО ПОМНЯТ ТОВА, КОЕТО СТЕ

Ирзан Конадова

СОУ „Св. Паисий Хилендарски“ – с. Абланица

Училището е неизменна част от нашия живот. Дори и да не искаме, ние сме длъжни да минем през нея. В интерес на истината, аз харесвам училището, макар че ставането рано сутрин не е от най-любимите ми неща. За сметка на това обаче прекарвам голяма част от деня със своите приятели, което е прекрасно! Забавляваме се и си създаваме незабравими спомени. От друга страна, когато съм на училище, се образовам. А образованието е важно нещо и винаги ще бъде! Защото рано или късно на всеки човек му се налага да покаже колко знае и колко може.

Едновременно с училището в нашия живот идват и учителите. През училищния си период се срещаме с различни учители. Всеки от тях със специфичен начин на работа, различни ценности, различни характери... Всъщност учителите са важни герои в нашия живот. Виждаме се всеки ден, опознаваме се взаимно, доколкото можем. Аз мисля, че те са като наши втори родители. Държат се с нас, сякаш сме техни деца. В повечето случаи ги приемаме като приятели, а не като наставници. Освен че ни дават знания, те оказват влияние при дооформянето на нашите характери. За мен учителите са пример за подражание.

Моите учители са много човечни. А да бъдеш човек, не е често срещано явление в днешно време, когато по-скоро интересите диктуват битието ни. На финала на училищния си път аз мога да заявя убедено, че моите преподаватели са ми дали по частица от себе си. Научиха ме да бъда великодушна и добронамерена, да проявявам търпение и разбиране, каквото ние, учениците, постоянно получаваме от тяхна страна.

Учителите често ни правят компромиси – прощават закъсненията, ненаписаната домашна... Разбират ни! Знаят, че сме в период, в който нещата, които ни интересуват, са: любов, купони, кино, музика. Те ни разбират, защото също са били като нас. Вършили са лудории, грешили са, учили са се от грешките си. Сега вече са преминали през този период и имат значително по-голям житейски опит от нашия. Затова трябва да запомним всеки съвет, всяка дума, която ни казват! Те всячески се опитват да ни помогнат, защото знаят, че се

нуждаем от някого, който да ни покаже правилната посока. Винаги, когато се нуждаем от разбиране, те са готови да ни го дадат. Можем да разговаряме с тях за проблемите си, без да се страхуваме, че ще ни се подиграят. Те винаги ще се опитат да ни помогнат, да ни подкрепят.

Според мен учителите се държат с нас като със собствени деца, които те първа се учат да ходят. Родителите стоят до децата си, за да им помогнат да се изправят, когато паднат и се наранят. Учителите правят същото. Не се сърдят, когато поставим пълен вместо кратък член, когато сме забравили нужната формула или важната историческа дата. Напротив, повтарят правилото, колкото пъти е необходимо, за да го запомним и научим. Винаги ще ни покажат къде грешим и ще ни помагат да коригираме грешките си.

Може би след време ще забравя законите на Мендел или косинусовата теорема, но ВИНАГИ ще помня общуването със своите учители. Мисля, че съм научила много неща от тях. Смятам да ги споделя с вас. Научих благодарение на тях, че за да успееш в живота, трябва да имаш цел. Да се бориш за постигането ѝ с всички сили и никога да не се отказваш. Да постигаме целите си не с измама, лъжа, предателство и двуличие, а с труд, честност и амбиция! Да не чакаме наготово да се случват нещата, а да полагаме усилия. Защото с труд всичко се постига.

Винаги ще помня какво казваше една моя учителка. А именно, че най-важното нещо в този живот е да бъдем хора! Да бъдем великодушни, да помагаме на нуждаещите се, когато можем. Да не бъдем интриганти и завистници, а да живеем в хармония с хората около нас, защото така ще живеем един пълноценен живот. И разбира се, да преследваме мечтите си, да отстояваме себе си, да имаме доблестта да признаваме грешките си...

Сигурно ще дойде ден, в който няма да помня, че през 718 година хан Тервел помага на византийците да отблъснат арабите, но ще помня незаменимите съвети, които са ни дали учителите – нашите втори родители. Лично аз в своя ученически живот се докоснах до големи личности, истински, неподправени... Те са пример за подражание. Винаги ще помня нещата, които са ми казвали, и някой ден аз също искам да бъда като тях – а именно, търпелив човек с голямо сърце, който умее да преследва мечтите си, да дава знания и много обич на хората!

**CHILDREN DO NOT ALWAYS REMEMBER THE THINGS YOU TEACH
THEM, BUT DO REMEMBER WHO YOU ARE**

✉ **Mrs. Irzan Konadova**
Secondary School "St. Paisii Hilendarski"
Ablanitsa, Bulgaria
E-mail: sou_ablanica@abv.bg